



Arrest

nr. 119 601 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2013 met refertenummer 37372.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger te zijn, geboren op 4 juni 1971 in Sialkot (district Sialkot, provincie Punjab), waar u samen met uw broers, uw vrouw en uw kinderen woonde.

Op 15 augustus 2010 had u vroeg in de ochtend afgesproken met uw vriend Muneeb, met wie u reeds 5 of 6 jaar bevriend was, om cricket te spelen op een veld aan het kruispunt 'China Chowk' in Sialkot. Bij aankomst vertelde Muneeb u dat hij een relatie had met een meisje uit het dorp Butthar (district Sialkot, provincie Punjab), Rehana genaamd, en dat hij haar daar wilde ontmoeten. Hij vertrok vervolgens met zijn motorfiets samen met zijn broer Mughees naar Butthar. U zou hen opwachten op

het cricketveld. Een tiental minuten later zag u beide broers terug aankomen, achterna gezeten door een woedende menigte afkomstig uit het dorp Butthar, die gewapend was met stokken en andere voorwerpen. Muneeb viel van zijn motorfiets en beide broers werden ernstig geslagen door de mensen die hen achterna zaten. In het begin trachtte u tussenbeide te komen en het geweld te stoppen, maar u kon niet op tegen zo een grote menigte. Ook de politie kwam ter plaatse maar deed niets anders dan toezien. Beide broers lieten in het geweld het leven en hun lichamen werden vervolgens door de menigte opgehangen aan een paal. De menigte beweerde dat beide broers naar hun dorp waren gekomen om er een overval te plegen en dat zij op heterdaad betrappt werden.

Op vraag van de familie van de vermoorde broers Muneeb en Mughees werd u uitgenodigd door hun advocaat om in april 2011 te getuigen op de 'Session Court' in Sialkot, waar de rechtszaak van de moord op beide broers werd behandeld. In dit verband werd u diezelfde maand opgebeld door de daders van de moord op beide broers met de boodschap dat u niet tegen hen mocht getuigen. U besloot echter toch te getuigen en toen u eind april 2011 onderweg was naar de 'Session Court' in Sialkot werd u op straat aangevallen door de daders van de moord, waarna u verwond geraakte en werd afgevoerd naar het ziekenhuis. Diezelfde avond verliet u het ziekenhuis. Nadien werd u telefonisch bedreigd door de daders van de moord. Ze zeiden dat ze uw hele gezin en familie zouden vermoorden indien u tegen hen zou getuigen. In mei 2011 kwamen ze tevens naar u thuis, waar ze u en uw familie beledigden en bedreigden. Omwille hiervan vertrok u eind juni 2011 naar Lahore (district Lahore, provincie Punjab), waar u bij uw tante introk. De familie van Muneeb en Mughees nam nog enkele keren telefonisch contact met u op, met de vraag of u alsnog zou getuigen in de rechtszaak van de moord op beide broers. U besloot vervolgens het land uit te vluchten.

Op 10 september 2011 vertrok u uit Pakistan en reisde u illegaal over land, via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België, waar u aankwam op 1 januari 2012 en op 25 januari 2012 uw asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in uw woonplaats in Sialkot problemen kende met de daders van de moord op de broers Muneeb en Mughees, omdat u in de rechtszaak tegen hen zou getuigen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Eerst en vooral wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnd, daar u met betrekking tot de kern van uw asielaanvraag onaannemelijk vage verklaringen aflegde die bovendien geheel niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. U verklaarde dat u de broers Muneeb en Mughees kende van samen cricket te spelen. U was voornamelijk bevriend met Muneeb, die u reeds 5 of 6 jaar kende.

U verklaarde dat Muneeb 25 jaar oud was en Mughees 22 jaar oud toen zij werden vermoord. U verklaarde verder dat Muneeb zijn middelbare school had afgerond en een 'Bachelor of Commerce' volgde op een college. U wist niet welke opleiding Mughees volgde (CGVS, p. 10, 13-14). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt over de brutale moord op de broers Muneeb en Mughees op 15 augustus 2010 in Sialkot, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt daarentegen dat niet Muneeb maar Mughees de oudste van beide broers was, dat Muneeb slechts 15 jaar oud was en Mughees slechts 18 of 19 jaar oud, toen zij beiden omgebracht werden, en dat Muneeb op het moment van zijn overlijden nog school liep in de negende klas (middelbare school). Deze informatie kan hoegenaamd niet in overeenstemming worden gebracht met uw verklaringen hieromtrent. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u beide broers persoonlijk kende van samen cricket te spelen, laat staan dat u reeds 5 of 6 jaar bevriend was met Muneeb.

U wist verder hoegenaamd niet wie de daders van de moord op Muneeb en Mughees, die u vervolgens belaagden omdat u tegen hen wilde getuigen, precies zijn (CGVS, p. 10-12, 14-16). In verschillende mediabronnen worden de namen van de beschuldigten van de moord op beide broers nochtans vermeld. Indien u werkelijk getuige was geweest van deze moord en in het kader van de rechtszaak van deze moord tegen de betrokken daders zou getuigen, waardoor u door hen werd belaagd, omwille waarvan u uw land bent ontvlucht, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u op de hoogte bent van de identiteit van deze personen, te meer aangezien hierover uitvoerig werd bericht in de open bronnen.

U verklaarde verder dat de rechtszaak van de moord op beide broers werd behandeld door de 'Session Court' in Sialkot, waar u in april 2011 dan ook zou getuigen (CGVS, p. 9-10, 13). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt daarentegen dat de rechtszaak van de moord op Muneeb en Mughees door de 'Supreme Court' in Lahore (district Lahore, provincie Punjab) meteen werd doorverwezen naar de 'Anti-Terrorism Court' in Gujranwala (district Gujranwala, provincie

Punjab), die de zaak behandelde, wat geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring hieromtrent. Toen u werd gevraagd of er ook een andere rechtbank betrokken was bij deze rechtszaak, antwoordde u eerst dat de zaak nadien werd door verwezen naar een andere rechtbank. U wist echter hoegenaamd niet naar welke rechtbank de zaak dan werd doorverwezen. Nadien verklaarde u dan weer niet te weten of de zaak naar een andere rechtbank werd doorverwezen (CGVS, p. 11). U wist verder niet wanneer het vonnis in deze rechtszaak werd gevelde. U verklaarde dat in totaal 10 of 12 mensen in deze zaak terecht stonden, waaronder 4 of 5 politieagenten en 7 daders van de moord op beide broers. De politieagenten zouden een straf gekregen hebben van 6 maanden opsluiting en de daders van de moord kregen gevangenisstraffen van 5 tot 10 jaar. U meende dat niemand de doodstraf kreeg, al wist u dat niet zeker (CGVS, p. 17). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt daarentegen dat maar liefst 27 (aanvankelijk 28, maar één van de beklaagden overleed tijdens het proces) mensen in de rechtszaak van de moord op beide broers terecht stonden, onder wie 10 politiemedewerkers. Verder blijkt dat de 'Anti-Terrorism Court' in Gujranwala op 20 september 2011 7 mensen uit Butthar tot de doodstraf veroordeelde en 6 dorpelingen tot een levenslange gevangenisstraf. De 10 politiemedewerkers kregen elk drie jaar gevangenisstraf. 5 beschuldigde dorpelingen uit Butthar werden vrijgesproken. Hoewel u verklaarde dat u uw land van herkomst reeds voordat het vonnis gevelde werd had verlaten (CGVS, p. 17), is het geenszins aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van wat er uiteindelijk over het lot van uw belagers door de rechtbank werd beslist en wanneer dit werd beslist.

Ten slotte wist u niet wie Muneeb en Mughees luidens de beschuldigingen van de menigte zouden hebben overvallen in het dorp Butthar en u wist niet of een dergelijke overval zich effectief had voorgedaan in het dorp diezelfde dag (CGVS, p. 16). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt nochtans dat in verschillende mediabronnen wordt bericht dat de inwoners van Butthar de broers Muneeb en Mughees beschuldigden verantwoordelijk te zijn geweest van een gewapende overval op de dorpeling Bilal, die diezelfde dag had plaatsgevonden en naar aanleiding waarvan deze persoon en ook een zekere voorbijganger Zeeshan, waren omgekomen. Het is uiterst merkwaardig dat u hier niet van op de hoogte bleek te zijn.

Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en juiste informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Daarnaast werden enkele flagrante tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal en uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u op de DVZ dat u na de moord op Muneeb en Mughees te weten kwam dat de daders van deze moord familieleden waren van Rehana, de geliefde van Muneeb, waarop u naar hen toeging en hen vertelde dat u hen voor de rechtbank zou brengen, dat u in februari 2011 voor de rechtbank van Sialkot diende te verschijnen en dat u sindsdien bedreigd en belaagd werd door Rehana's familieleden (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter meermaals niet te weten wie precies de daders van de moord op Muneeb en Mughees, die u belaagden omdat u tegen hen wilde getuigen, zijn (CGVS, p. 10-12, 14-16). Op de DVZ verklaarde u nochtans dat u te weten kwam dat Rehana's familieleden de daders waren van de moord op beide broers en dat u door diezelfde familieleden werd bedreigd en belaagd (DVZ, vragenlijst 3.5). Toen u werd gevraagd of de familieleden van Rehana betrokken waren bij de moord op beide broers, antwoordde u te vermoeden van wel, omdat één van de neven van het meisje Muneeb voordien reeds had bedreigd met de dood. U verklaarde echter nooit contact te hebben gehad met de familieleden van Rehana (CGVS, p. 16). Toen u gewezen werd op het feit dat u op de DVZ had aangegeven wel contact te hebben gehad met de familieleden van Rehana, ontkende u dit. Toen u nadien werd geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ dat u de familieleden van Rehana hebt benaderd en hen hebt verteld dat u hen voor de rechtbank zou brengen, ontkende u dit opnieuw en verklaarde u Rehana's familieleden helemaal niet te kennen (CGVS, p. 16-18). Deze verklaringen kunnen deze vastgestelde tegenstrijdigheden enkel bevestigen.

Daarnaast zette u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uiteen dat u werd uitgenodigd om in april 2011 te getuigen op de 'Session Court' in Sialkot in het kader van de rechtszaak van de moord op beide broers. In dit verband werd u diezelfde maand opgebeld door de daders van de moord met de boodschap dat u niet tegen hen mocht getuigen. U besloot echter toch te getuigen en toen u eind april 2011 onderweg was naar de 'Session Court' in Sialkot werd u op straat aangevallen door de daders van de moord. In mei 2011 kwamen ze tevens naar u thuis, waar ze u en uw familie beledigden en bedreigden. Omwille hiervan vertrok u eind juni 2011 naar Lahore. U verklaarde uitdrukkelijk dat u in april 2011 voor het eerst zou getuigen in het kader van deze rechtszaak en dat u voordat u in april 2011 door uw belagers werd opgebeld, omdat zij niet wilden dat u tegen hen zou getuigen, geen problemen had gekend (CGVS, p. 9-12). Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat u in februari 2011 voor de rechtbank van Sialkot diende te verschijnen en in dit verband met de dood werd bedreigd en

geslagen door de familieleden van Rehana (luidens u de daders van de moord op Muneeb en Mughees). In maart 2011 werd u nogmaals door hen bedreigd waarna u uw woonst verliet en naar Lahore vertrok. U vermeldde er verder niets over problemen die u in dit verband gekend zou hebben in april of mei 2011 (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u gewezen werd op het feit dat u op de DVZ geheel andere tijdstippen had opgegeven waarop uw problemen met de daders van de moord op Muneeb en Mughees hadden plaatsgevonden, antwoordde u dat dit best mogelijk is en dat u uw best hebt gedaan (CGVS, p. 18), wat ook deze flagrante tegenstrijdigheden enkel bevestigt. Zij opgemerkt dat uw verklaringen u op de DVZ in het Punjabi werden voorgelezen, hetgeen u ter bevestiging hebt ondertekend, en wat u ook beaamde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 18). Daar ook deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent coherente informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen aangaande uw identiteit en uw Pakistaans staatsburgerschap. Een bewijs van identiteit is nochtans een essentieel gegeven. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij al het mogelijke probeert te doen om zijn identiteit aan te tonen, onder meer met documenten. U verklaarde zowel uw Pakistaanse identiteitskaart als paspoort in Pakistan te hebben achtergelaten (CGVS, p. 5-6). Tot aan uw gehoor op het Commissariaat-generaal had u geen enkele poging ondernomen om u deze documenten te laten bezorgen om ze in het kader van uw asielaanvraag voor te leggen (CGVS, p. 5-6). U kreeg vijf werkdagen de tijd om minstens een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart en een kopie van alle pagina's van uw paspoort te bezorgen (CGVS, p. 5-6). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal dergelijke stukken nog steeds niet ontvangen. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw Pakistaanse identiteitskaart en paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde clandestiene afreis van Pakistan naar België. U verklaarde illegaal over land, via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België te hebben gereisd. U bleef echter onaannemelijk vaag over het traject dat u zou hebben afgelegd. Zo wist u niet waar u de grens van Pakistan naar Iran hebt overgestoken, noch via welke plaatsen u in Iran hebt gereisd. U wist evenmin waar u de grens van Iran naar Turkije hebt overgestoken, noch, behoudens Istanbul, via welke plaatsen u in Turkije hebt gereisd. U wist verder niet waar u de grens van Turkije naar Griekenland hebt overgestoken. Ten slotte verklaarde u een maand in een kleine stad in Griekenland te hebben verbleven, doch kende u de naam van deze stad niet. U verklaarde daarnaast aanvankelijk tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u niet via Iran naar Turkije reisde, maar rechtstreeks met het vliegtuig van Pakistan naar Turkije reisde en hiervoor een vals Pakistaans paspoort met een visum voor Australië gebruikte (CGVS, p. 6-8). Op de DVZ verklaarde u echter met een wagen via Iran van Pakistan naar Turkije te hebben gereisd (DVZ, verklaring, vraag 35). Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring op de DVZ, bevestigde u deze. Toen u werd gevraagd waarom u dan eerst verklaarde van Pakistan naar Turkije met een vliegtuig te hebben gereisd en niet via Iran, antwoordde u dat u zenuwachtig bent en het daarom vergeten was (CGVS, p. 8). Deze uitleg overtuigt hoegenaamd niet. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u coherente en gedetailleerde verklaringen aflegt over de door u afgelegde route, wat in casu niet het geval was. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u voor uw reis van Pakistan naar België wel over de geldige reisdocumenten beschikte en dat u deze bijgevolg bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder aangetast.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die

er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Hij is ook van mening dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een ernstig risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2. Stukken verwerende partij

De verwerende partij legt op 6 februari 2014 een aanvullende nota neer die een compilatie van recente informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie bevat ter aanvulling van de informatie die zich reeds in het administratief dossier bevindt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij heeft ondervonden met de daders van de moord op de broers Muneeb en Mughees, nadat verzoeker tegen hen zou getuigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker met betrekking tot de kern van zijn asielrelaas zeer vage verklaringen aflegde die bovendien niet in overeenstemming zijn met de algemene informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier. Verzoeker verklaarde dat hij beide broers goed kende aangezien zij samen cricket speelden. Ook zou hij voornamelijk bevriend zijn met Muneeb, die hij reeds 5 of 6 jaar kende. Verzoeker verklaarde dat Muneeb 25 jaar oud was en Mughees 22 jaar oud toen zij werden vermoord. Verzoeker verklaarde verder dat Muneeb zijn middelbare school had afgerond en een 'Bachelor of Commerce' volgde op een college. Uit informatie over de moord op de broers Muneeb en Mughees op 15 augustus 2010 in Sialkot (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt daarentegen dat niet Muneeb maar Mughees de oudste van beide broers was, dat Muneeb slechts 15 jaar oud was en Mughees slechts 18 of 19 jaar oud, toen zij beiden omgebracht werden, en dat Muneeb op het moment van zijn overlijden nog school liep in de negende klas (middelbare school). Terecht kon de bestreden beslissing dienaangaande besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers

verklaring dat hij beide broers persoonlijk kende, en zeker en vast niet aan het gegeven dat hij reeds 5 of 6 jaar bevriend was met Muneeb.

Bovendien wist verzoeker verder in het geheel niet aan te geven wie de daders van de moord op Muneeb en Mughees waren terwijl de namen van de beschuldigten van de moord op beide broers uitvoerig aan bod kwamen in de media. Indien verzoeker werkelijk getuige was geweest van deze moord en in het kader van de rechtszaak van deze moord tegen de betrokken daders zou getuigen kan redelijkerwijze van worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van de identiteit van deze personen, te meer hierover uitvoerig werd bericht in de media. Dit klemt des te meer omdat verzoeker verklaarde door hen vervolgd en belaagd te zijn geweest en hij om deze reden dan ook het land diende te ontvluchten.

Verzoeker meende voorts ook dat de rechtszaak van de moord op beide broers werd behandeld door de 'Session Court' in Sialkot, waar hij in april 2011 zou getuigen terwijl uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de rechtszaak door de 'Supreme Court' in Lahore (district Lahore, provincie Punjab) meteen werd doorverwezen naar de 'Anti-Terrorism Court' in Gujranwala. Verzoeker meende ook dat in totaal 10 of 12 mensen in deze zaak terecht stonden, waaronder 4 of 5 politieagenten en 7 daders van de moord op beide broers. De politieagenten zouden een straf gekregen hebben van 6 maanden opsluiting en de daders van de moord kregen gevangenisstraffen van 5 tot 10 jaar. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt daarentegen dat 27 mensen in de rechtszaak van de moord op beide broers terecht stonden onder wie 10 politiemedewerkers. Verder blijkt dat de 'Anti-Terrorism Court' in Gujranwala op 20 september 2011 7 mensen uit Butthar tot de doodstraf veroordeelde en 6 dorpelingen tot een levenslange gevangenisstraf. De 10 politiemedewerkers kregen elk drie jaar gevangenisstraf.

Niettegenstaande verzoeker verklaarde zijn land te hebben verlaten nog voor de aanvang van het proces mocht van verzoeker toch in redelijkheid verwacht worden dat hij dienaangaande correcte en gedetailleerde informatie kon geven. Verzoeker was als getuige van de moord immers kroongetuige op het proces waardoor van hem een blijvende belangstelling en interesse voor de zaak mag worden verwacht temeer nu hierover uitvoerig in de media werd gesproken.

Aangezien deze elementen de kern van het asielrelaas raken kan er geen geloof meer worden gehecht aan verzoekers verklaring getuige van de moord op beide broers te zijn geweest en bijgevolg evenmin aan zijn bewering hierdoor problemen te hebben gehad met de moordenaars van de broers.

De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element bij dat de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afdoend weerlegt of er een aannemelijke verklaring voor geeft; zij beperkt zich tot het herhalen van loutere beweringen en het minimaliseren van de motieven hetgeen niet afdoende is.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) stelt de Raad vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit haar informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit conflict zeer regionaal is en niet in heel Pakistan wordt gevoerd. De situatie in Punjab waar verzoeker van afkomstig is wordt gekenmerkt door zelfmoordaanslagen, *targeted killings*, en sektarisch geweld, doch dit kadert blijkens de bestreden beslissing niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De update van de informatie gevoegd bij de aanvullende nota van 6 februari 2014 stelt een stijging vast van het aantal incidenten in Punjab maar geen wijziging in de aard van de incidenten. Hieruit blijkt dat het geweld in de provincie Punjab niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de situatie in Sialkot Punjab van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER